

“मीठे बच्चे – तिमीले कुनै पनि पतित देहधारीसँग प्रीत राख्नु छैन किनकि तिमी पावन दुनियाँमा जाँदै छौ । एक बाबासँग नै प्रेम गर्नु छ ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरू कुन चीजसँग दिक्क मान्नु हुँदैन र किन?

उत्तर:- तिमी आफ्नो यस पुरानो शरीरसँग अलिकति पनि दिक्क मान्नु हुँदैन किनकि यो शरीर धेरै धेरै मूल्यवान् छ । आत्मा यस शरीरमा बसेर बाबालाई याद गरेर धेरै ठूलो चिट्ठा लिइरहेको छ । बाबाको यादमा रह्यौ भने खुशीको खुराक मिलिरहन्छ ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू! अब दूरदेशमा रहनेवाला फेरि दूर देशका यात्री हौ । हामी आत्मा हौ र अहिले धेरै दूरदेश जाने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । यो केवल तिमी बच्चाहरूले नै जानेका छौ – हामी आत्माहरू दूरदेशमा रहनेवाला हौ । दूरदेशमा रहनेवाला बाबालाई पनि बोलाउँछन्, आएर हामीलाई पनि त्यहाँ दूरदेशमा लिएर जानुहोस् । अब दूरदेशमा रहनेवाला बाबाले तिमीलाई त्यहाँ लिएर जानुहुन्छ । तिमी रूहानी यात्री हौ किनकि यस शरीरको साथमा छौ नि । रूहले नै यात्रा गर्छ । शरीर त यहाँ नै छोडिदिन्छ । बाँकी रूहले नै यात्रा गर्छ । रूह कहाँ जान्छ? आफ्नो रूहानी दुनियाँमा । यो हो दैहिक (जिस्मानी) दुनियाँ, त्यो हो रूहानी दुनियाँ । बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनु भएको छ – अब घर फर्केर जानु छ, जहाँदेखि पार्ट खेलन यहाँ आएका हौ । यो धेरै ठूलो मण्डप अथवा स्टेज हो । स्टेजमा अभिनय गरेर पार्ट बजाएर फेरि सबैलाई फर्केर जानु छ । नाटक जब पूरा हुन्छ, तब त जान्छन् नि । अहिले तिमी यहाँ स्टेजमा छौ, तिम्रो बुद्धियोग घर र राजधानीमा छ । यो त पक्का-पक्का याद गर किनकि यो त गायन छ – अन्त मति सो गति । अहिले यहाँ तिमी पढिरहेका छौ, जानेका छौ – भगवान शिवबाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ । भगवान त सिवाय यस पुरुषोत्तम संगमयुग कहिल्यै पढाउनुहुन्न । सारा ५ हजार वर्षमा निराकार भगवान बाबा एकै पटक आएर पढाउनु हुन्छ । यो त तिमीलाई पक्का निश्चय छ । पढाइ पनि कति सहज छ, अब घर जानु छ । त्यस घरसँग त सारा दुनियाँको प्यार छ । मुक्तिधाममा जान त सबै चाहन्छन् तर त्यसको पनि अर्थ बुझ्दैनन् । मानिसहरूको बुद्धि यस समय कस्तो छ र तिम्रो बुद्धि अहिले कस्तो बनेको छ, कति फरक छ । तिम्रो छ स्वच्छ बुद्धि, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । सारा विश्वको आदि-मध्य अन्त्यको ज्ञान तिमीलाई राम्रोसँग छ । तिम्रो दिलमा छ – मलाई अब पुरुषार्थ गरेर नरबाट नारायण अवश्य बन्नु छ । यहाँबाट पहिला त आफ्नो घरमा जान्छौ । त्यसैले खुशीसँग जानु छ । जसरी सत्ययुगमा देवताहरू खुशीसँग एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्, त्यस्तै यस पुरानो शरीरलाई पनि छोड्नु छ । यससँग दिक्क हुनु छैन किनकि यो शरीर धेरै अमूल्य छ । यो शरीरद्वारा नै आत्मालाई बाबासँग चिट्ठा मिल्छ । हामी जबसम्म पवित्र बन्दैनौ, घर जान सक्छैनौ । बाबालाई याद गरिरह्यौ भने भने यस योगबलबाट पापको बोझ उत्रिन्छ । नत्र धेरै सजाय खानु पर्नेछ । पवित्र त अवश्य बन्नु छ । लौकिक सम्बन्धमा पनि कुनै बच्चाहरू फोहोरी पतित काम गर्छन् भने पिताले रिसाएर लट्ठीले पिट्छन् किनकि बेकायदाले पतित बन्छन् । कसैसँग पनि बेकायदाको प्यार राख्छन् भने पनि माता-पितालाई राम्रो लाग्दैन । यहाँ बेहदको पिताले फेरि भन्नुहुन्छ – तिमी बच्चाहरूलाई यहाँ त रहनु छैन । अब तिमीलाई जानु छ नयाँ दुनियाँमा । त्यहाँ विकारी पतित कोही हुँदैनन् । एकै पतित-पावन बाबा आएर यस्तो पावन तिमीलाई बनाउनु हुन्छ । बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ – मेरो जन्म दिव्य र अलौकिक छ, अरु कसैको पनि आत्मा मैले जसरी शरीरमा प्रवेश गर्न सक्दैन । हुनै त धर्म स्थापक जो आउँछन्, उनको आत्मा पनि प्रवेश गर्छ, तर त्यो कुरा अलग हो । म त आउँछु नै सबैलाई फर्काएर लिएर जानको लागि । उनीहरू त माथिबाट उत्रिन्छन् तल पार्ट खेलन् । म त सबैलाई लिएर जान्छु, फेरि बताउँछु – तिमी कसरी पहिला-पहिला नयाँ दुनियाँमा उत्रिन्छौ । त्यस नयाँ दुनियाँ सत्ययुगमा बकुल्लो कोही पनि हुँदैन । बाबा त आउनु हुन्छ नै बकुल्लाहरूका बीच । फेरि तिमीलाई हंस बनाउनु हुन्छ । तिमी अहिले हंस बनेका छौ, मोती नै चुन्छौ । सत्ययुगमा तिमीलाई यो रत्न मिल्दैन । यहाँ तिमी यो ज्ञान रत्न चुनेर हंस बन्छौ । बकुल्लाबाट तिमी हंस कसरी बन्छौ, यो बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ । अहिले तिमीलाई हंस बनाउनु हुन्छ । देवताहरूलाई हाँस, असुरहरूलाई बकुल्ला भनिन्छ । अहिले तिमी फोहर छोडेर मोती चुन्छौ ।

तिमीलाई नै पद्मापद्म भाग्यशाली भनिन्छ । तिम्रो पाउमा छाप लाग्छ पद्मोंको । शिवबाबाको पाउ छँदै छैन,

जसले गर्दा पद्म हुन सकोस्। उहाँले त तिमीलाई पद्मापद्म भाग्यशाली बनाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउन आएको हुँ। यी सबै कुरा राम्रोसँग बुझ्नु छ। मानिसहरूले स्वर्ग थियो भन्ने मानेका छन् नि। तर कहिले थियो, फेरि कसरी हुन्छ, त्यो थाहा छैन। तिमी बच्चाहरू अहिले प्रकाशमा आएका छौ। ती सबै छन् अन्धकारमा। यी लक्ष्मी-नारायण विश्वको मालिक कहिले, कसरी बने, यो थाहा नै छैन। ५ हजार वर्षको कुरा हो। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- जसरी तिमी आउँछौ अभिनय गर्न (पार्ट खेलन्), त्यस्तै म पनि आउँछु। तिमीले निमन्त्रण दिएर बोलाउँछौ- हे बाबा, हामी पतितहरूलाई आएर पावन बनाउनुहोस्। अरू कसैलाई पनि यस्तो कहिल्यै भनिँदैन, आफ्नो धर्म स्थापकलाई पनि यस्तो भन्दैनन्- आएर सबैलाई पावन बनाउनुहोस्। क्राइस्ट अथवा बुद्धलाई कहाँ पतित-पावन भनिन्छ र! गुरु उहाँलाई भनिन्छ, जसले सद्गति गरोस्। उहाँ त आउनु हुन्छ, उहाँको पछि सबैलाई तल उत्रिनुपर्छ। यहाँबाट फर्केर जाने मार्ग बताउनेवाला, सर्वका सद्गति गर्नेवाला अकालमूर्त एकै बाबा हुनुहुन्छ। वास्तवमा सद्गुरु अक्षर नै ठीक छ। तिमीहरू सबैले भन्दा ठीक अक्षर फेरि पनि सिक्खहरूले बोल्छन्। ठूलो-ठूलो स्वरले भन्छन्- सद्गुरु अकाल। धेरै जोडले धुन लगाउँछन्, सद्गुरु अकालमूर्त भन्छन्। मूर्त नै नभए फेरि उहाँ कसरी सद्गुरु बन्नुहुन्छ, सद्गति कसरी दिनुहुन्छ? उहाँ सद्गुरु स्वयं नै आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ- म तिमी जसरी जन्म लिन्न। अरू त सबै शरीरधारी बसेर सुनाउँछन्। तिमीलाई अशरीरी रुहानी बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। रात-दिनको फरक छ। यस समय मानिसहरूले जे जति गर्छन् त्यो गल्ती नै गर्छन् किनकि रावणको मर्तमा छन् नि। हरेकमा ५ विकार छ। अहिले रावण राज्य हो, यो कुरा विस्तृतमा बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। नत्र सारा दुनियाँको चक्रको बारेमा कसरी थाहा हुन्छ। यो चक्र कसरी घुम्छ, थाहा हुनुपर्छ नि। बाबा सम्झाउनुहोस् पनि तिमीले भन्दैनौ। स्वयं बाबाले नै सम्झाइरहनु हुन्छ। तिमीलाई कुनै पनि प्रश्न सोध्ने आवश्यकता रहँदैन। भगवान त पिता हुनुहुन्छ। बाबाको काम हो, सबैथोक स्वयं नै सुनाउनु, स्वयं नै सबैथोक गर्नु। बच्चाहरूलाई स्कूलमा पिता आफैले पठाउँछन्। नोकरीमा लगाउँछन्, फेरि उनलाई भन्छन्- ६० वर्षपछि यो सबै छोडेर भगवानको भजन गर्नु। वेद-शास्त्र आदि पढ्नु, पूजा गर्नु। तिमी आधाकल्प पुजारी बन्यौ फेरि आधाकल्पको लागि पूज्य बन्छौ। पवित्र कसरी बन्ने, त्यसको लागि कति सहजै सम्झाइन्छ। फेरि भक्ति बिल्कुलै छुट्न पुग्छ। ती सबैले भक्ति गरिरहेका छन्, तिमी ज्ञान लिइरहेका छौ। ती रातमा छन्, तिमीहरू दिनमा जाँदै छौ अर्थात् स्वर्गमा। गीतामा लेखिएको छ- मनमनाभव, यो अक्षर प्रसिद्ध छ। गीता पढ्नेले बुझ्न सक्छन्, धेरै सहज लेखिएको छ। सारा आयु गीता पढ्दै आएका छन्, तर केही पनि बुझ्दैनन्। अब उही गीताका भगवानले बसेर सिकाएपछि पतितबाट पावन बन्छन्। अहिले हामी भगवानसँग गीता सुन्छौ फेरि अरूलाई सुनाउँछौ, पावन बन्छौ।

बाबाको महावाक्य छ नि- यो हो त्यही सहज राजयोग। मानिस कति अन्धश्रद्धाधामा डुबेका छन्। तिमी त कुरै सुन्दैनन्। ड्रामा अनुसार उनको पनि जबसम्मदिर खुल्छ, तब नै आउन सक्छन्, तिमी पास। तिमी जस्तो तकदिर अरू कुनै धर्मावलम्बीको हुँदैन। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- यो तिमी देवी-देवता धर्म धेरै सुख दिनेवाला छ। तिमीले पनि सम्झन्छौ- बाबाले ठीक भन्नुहुन्छ। शास्त्रहरूमा त त्यहाँ पनि कंस-रावण आदि देखाएका छन्। उहाँको सुखको त कसैलाई थाहा नै छैन। गर्ने त देवताहरूलाई पूजा गर्छन्, तर बुद्धिमा केही पनि बस्दैन। अब बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! मलाई याद गर्छौ? यसरी आफ्ना पिताले बच्चाहरूलाई मलाई याद गर भनेको कहिल्यै सुनेका छौ? लौकिक पिताले कहिल्यै यसरी याद गराउने पुरुषार्थ गराउँछन् र? यो बेहदका बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। तिमीले सारा विश्वको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जानेर चक्रवर्ती राजा बन्छौ। पहिला तिमी जान्छौ घर। फेरि आउनु छ पार्टीधारी बनेर। यी नयाँ आत्मा हुन् वा पुराना आत्मा- अहिले कसैलाई पनि थाहा हुँदैन। नयाँ आत्माको नामाचार (प्रसिद्धि) अवश्य हुन्छ। अहिले पनि हेर, कोही-कोहीको कति नाम चल्यो। धेरैजना आउँछन्। बस्दा-बस्दै अनायासै आउँछन्। त्यसैले त्यो प्रभाव पर्छ। बाबा पनि यिनमा अनायासै आउनु हुन्छ, त्यसैले त्यो प्रभाव पर्छ। त्यो पनि नयाँ आत्मा आउँछ भने पुरानाहरूमा प्रभाव पर्छ। हाँगा-बिँगा पलाउँदै जान्छन्, उनको महिमा हुन्छ। यिनको नाम प्रसिद्ध किन छ भन्ने कसैलाई पनि थाहा हुँदैन। नयाँ आत्मा भएकाले उनमा आकर्षण हुन्छ। अहिले त हेर, कति झूटा भगवान बनेका छन्, त्यसैले गायन छ- सत्यको नाउ हल्लिन्छ, तर डुब्न सक्दैन। तुफान धेरै आउँछन् किनकि भगवान नाविक हुनुहुन्छ नि। बच्चाहरू पनि हल्लिन्छन्, नाउलाई तुफान धेरै लाग्छ। अरू सतसङ्गमा त धेरै जान्छन्, तर त्यहाँ कहिल्यै तुफान आएको कुरा हुँदैन। यहाँ अबलाहरूमाथि कति अत्याचार हुन्छ। तर फेरि पनि स्थापना त हुनु छ। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- हे आत्माहरू, तिमी कति जंगली काँडा बनेका छौ, अरूलाई काँडा लगाउँछौ, त्यसैले तिमीलाई पनि काँडा लाग्छ। जवाफ त हरेक कुराको

मिल्छ। त्यहाँ दुःखको, छी-छी कुरा कुनै हुँदैन, त्यसैले त्यसलाई भनिन्छ नै स्वर्ग। मानिसहरूले स्वर्ग र नर्क भन्छन् तर बुझ्दैनन्। भन्छन्- फलानो स्वर्ग गयो, यो भन्नु पनि वास्तवमा गलत हो। निराकारी दुनियाँलाई स्वर्ग भनिदैन। त्यो हो मुक्तिधाम। यिनले फेरि भन्छन् स्वर्गमा गयो।

अहिले तिमीलाई थाहा छ- यो मुक्तिधाम आत्माहरूको घर हो, जसरी यहाँ घर हुन्छन्। भक्तिमार्गमा जो धेरै धनवान हुन्छन् उनले कति उच्च मन्दिर बनाउँछन्। शिवको मन्दिर हेर, कसरी बनाएका छन्। लक्ष्मी-नारायणका पनि मन्दिर बनाउँछन्, त्यहाँ सच्चा गहना आदि कति हुन्छन्। धेरै धन रहन्छ। अहिले त झुटो भएको छ। तिमी पनि पहिला कति सच्चा गहना लगाउँथ्यौ। अहिले त सरकारको डरले सच्चा लुकाएर झुटा लगाइरहन्छन्। त्यहाँ त हुन्छ सत्य नै सत्य। झुटो केही पनि हुँदैन। यहाँ सच्चा भएर पनि छिपाएर राख्छन्। दिन-प्रतिदिनसुन महंगो हुँदै जान्छ। त्यहाँ त हुन्छ नै स्वर्ग। तिमीलाई सबैथोक नयाँ मिल्छ। नयाँ दुनियाँमा सबैथोक, अथाह धन थियो। अहिले त हरेक चीज कति महंगो भएको छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई मूलवतनदेखि लिएर सबै रहस्य सम्झाएको छु। मूलवतनको रहस्य बाबा बाहेक अरु कसले सम्झाउन सक्छ। तिमीलाई पनि फेरि शिक्षक बन्नु छ। ठीकै छ, गृहस्थ व्यवहारमा पनि रहन सक्छौ। कमल फूल समान पवित्र बन। अरूलाई पनि आफू समान बनायौ भने धेरै उच्च पद प्राप्त गर्न सक्छौ। यहाँ रहनेहरू भन्दा पनि उनीहरूले उच्च पद पाउन सक्छन्। नम्बरवार त छँदै छन्, बाहिर रहेर पनि विजय मालामा उनिन सक्छौ। हप्ताको कोर्स लिएर फेरि ठीकै छ बेलायतमा जाऊ वा जहाँ पनि जाऊ। सारा दुनियाँलाई सन्देश मिल्नु छ। बाबा आउनु भएको छ, केवल भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। उहाँ बाबा नै मुक्तिदाता हुनुहुन्छ, गाइड हुनुहुन्छ। त्यहाँ तिमी गयो भने अखबारमा पनि धेरै नाम प्रसिद्ध हुन्छ। अरूलाई पनि यो धेरै सहज कुरा लाग्छ- आत्मा र शरीर दुई चीज छन्। आत्मामा नै मन-बुद्धि छन्, शरीर त जड हो। पार्टधारी आत्मा बन्छ। खुबीवाला चीज आत्मा हो, त्यसैले अब बाबालाई याद गर्नुपर्छ। यहाँ रहनेले यति याद गर्दैनन्, जति बाहिर रहनेले गर्छन्। जसले धेरै याद गर्छन्, अनि आफू समान बनाइरहन्छन्, काँडालाई फूल बनाइरहन्छन्, उनले नै उच्च पद प्राप्त गर्छन्। तिमीले सम्झन्छौ- पहिला हामी पनि काँडा थियौ। अहिले बाबाले आदेश जारी गर्नुभएको छ- काम महाशत्रु हो, यस माथि जित पाएपछि तिमी जगतजित बन्छौ। तर लेखाइले मात्र कहाँ सम्झन्छन् र! अहिले बाबाले सम्झाउनु भएको छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सधैं ज्ञान रत्न चुन्नेवाला हंस बन्नु छ, मोती नै चुन्नु छ। फोहोर छोडिदिनु छ। हर कदममा पदमको कमाइ जम्मा गरेर पद्मापद्म भाग्यशाली बन्नु छ।

२) उच्च पद प्राप्त गर्नको लागि टिचर बनेर धेरैको सेवा गर्नु छ। कमल फूल समान पवित्र रहेर आफू समान बनाउनु छ। काँडालाई फूल बनाउनु छ।

वरदान:- सहज योगको साधनाद्वारा साधनहरूमाथि विजय प्राप्त गर्ने प्रयोगी आत्मा भव साधनहरू भएर पनि, साधनहरूलाई प्रयोग गरेर पनि योगको स्थिति डगमग नहोस्। योगी बनेर प्रयोग गर्नु- यसलाई भनिन्छ न्यारा। हुँदा हुँदै केवल निमित्त भएर, अनासक्त भएर प्रयोग गर। यदि इच्छा छ भने त्यो इच्छाले अच्छा (राम्रो) बन्न दिँदैन। मेहनतमा नै समय बित्छ। त्यस समय तिमी साधनामा रहने प्रयत्न गर्नेछौ तर साधनले आफूतर्फ आकर्षित गर्छ। त्यसैले प्रयोगी आत्मा बनेर सहज योगको साधनाद्वारा साधनहरूमाथि अर्थात् प्रकृतिमाथि विजयी बन।

स्तोत्र:- मेरोपनको अनेक रिश्ताहरूलाई समाप्त गर्नु नै फरिश्ता बन्नु हो।